

EDITORIAL

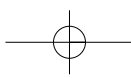
Alguns esdeveniments dels darrers mesos han representat un fort sotrac al ja malmès estat d'ànim del país. Si fa un parell d'anys els sociòlegs parlaven de perplexitat, ara podem parlar directament de xoc. Després del profund daltabaix –social i moral– que ha provocat casos com el del Palau o el de l'anomenat Pretòria –ambdós amb un procés judicial obert–, enmig d'una crisi econòmica que erosiona les costures del nostre sistema de protecció social i del nostre model econòmic, o les trifulques al voltant d'una sentència sobre l'Estatut que emetrà un Tribunal Constitucional també en crisi i en estat de profunda degradació institucional, la desconfiança i el desencís s'apoderen cada dia més –i amb raó– dels ciutadans.

Un país, la seva gent, no pot viure massa temps en un estat de desànim creixent com l'actual. Si no s'hi posa remei, tard o d'hora la tristesa, la impotència i l'angoixa –i tant els casos de presumpta corrupció, com els atzucacs polítics i institucionals o la situació de profunda crisi econòmica, justifiquen prou aquesta diagnosi d'una certa ansietat col·lectiva–, podrien donar pas a la depressió general. I arribar a la depressió és quelcom que no ens podem permetre de cap manera ni ara, ni mai.

Fan falta reaccions positives. Fan falta bons remeis. Fan falta bones mesures –i efectives–, per aixecar la moral col·lectiva i per resoldre mancances i pràctiques inadequades gens desitjables després de trenta anys de democràcia. Tota acció que vingui de la societat civil i dels agents socials amb aquest esperit és una bona notícia. Ens hem de felicitar, per exemple, d'iniciatives inèdites fins avui en la trajectòria de la nostra democràcia contemporània, com l'editorial conjunt dels diaris catalans.

Tanmateix el lideratge, la iniciativa primordial i l'empenta, corresponen a la política i als polítics. Bernard Crick a *En defensa de la política* afirma que la política no és un mal necessari sinó una activitat moral urgent per impulsar una societat veritablement lliure, creativa, justa i humana. El mateix president Jordi Pujol, en el seu editorial del butlletí electrònic setmanal del Centre d'Estudis del passat 10 de novembre de 2009, afegia: «La dreuera és política. Per estrany que pugui semblar en un moment d'hores baixes de la política, i per estrany que pugui semblar dit per qui predica la necessitat que Catalunya es rearmi en el camp de les idees, els valors i les actituds –el que en diem l'IVA–, el cert és que les urgències són urgències, i que quan hi ha una urgència s'ha d'afrontar amb el que es té, sigui poc o sigui molt. I s'ha d'anar per la dreuera. I la dreuera és política. [...] És urgent aquesta recuperació del protagonisme positiu i constructiu de la política. I cal que la societat assumeixi també la seva part de responsabilitat en el que passa. Que també en té. I que tots plegats, units per un renovat sentit del bé comú –i del que en podríem dir una mútua commiseració i una mútua exigència–, duquem a terme un redreçament ràpid. Que és possible.». Aquesta revista se situa clarament en aquesta línia i comparteix aquesta voluntat. Des de la reflexió serena, pausada, rigorosa i al marge dels desencontres del dia a dia més ingrat. Però sempre amb la mateixa voluntat i amb els mateixos objectius de fons.

En aquest sentit, entenem que són peremptòries les actuacions que fomentin la idea de projecte col·lectiu, que impulsin una molt necessària revalorització de l'exercici de l'acció política i ajudin a recuperar la fe col·lectiva en les virtuts i el filat moral dels qui operen al voltant de la cosa pública. També ens convé una nova aposta per valors com el del treball, el de l'esforç, el de la honestat, el de l'austeritat i el de la solidaritat, tan propis del nostre país. Cal, en definitiva, generar les condicions que facilitin una represa del compromís i la confiança d'una ciutadania responsable que cregui sense fisures en les possibilitats d'una societat com la nostra. «Ara prima molt la crítica a la política. Prima el mal humor, la invitació al vot en blanc, o a l'abstenció. Tot plegat en part justificat. Però inútil. Nociu. Que els partits polítics recuperin el llenguatge i la capacitat de proposta engrescadora que ens calen, però que el país en general prengui consciència que en democràcia la gent, la societat, les persones, tenen

Editorial

la seva pròpia responsabilitat política» [Pujol, Jordi. «Amb el que tenim. I amb bona política». Editorial del Butlletí electrònic del CEJP, 9 de desembre de 2009].

Així doncs, a redós d'aquesta voluntat de canvi a tots nivells que implica el voler sortir de la crisi actual, reclamem també una atenció especial a la tercera de les potes de VIA: l'univers de les actituds. I l'actitud més necessària avui, fins i tot a contracorrent de la tendència pròpia dels temps que corren, és la d'obstinar-nos a llegir els trasbalsos i les revolcades com experiències i reptes de transformació i de millora. No parlem de l'actitud pròpia de l'optimisme ingenu, sinó de la que sempre ha impulsat aquest país a mirar endavant i a convertir la dificultat en oportunitat.

